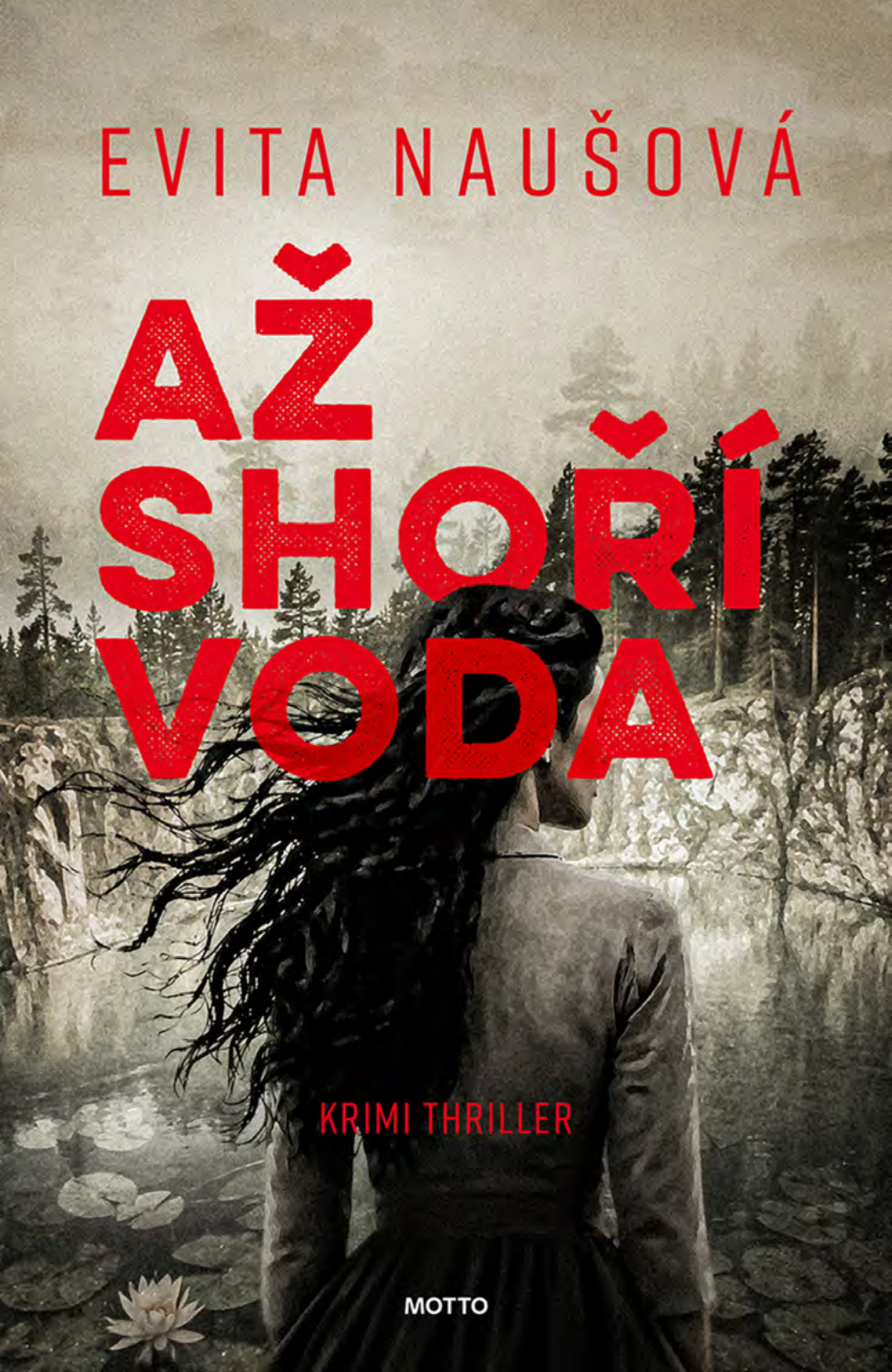

EVITA NAUŠOVÁ

**AŽ
ŠOŘÍ
VODA**

KRIMI THRILLER

MOTTO

Až shoří voda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Evita Naušová

Až shoří voda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Místa jsou otiskem času.
Občas připomínají i něco, o co lidé nestojí.“

Evita Naušová

je moje **MOTTO**

EVITA NAUŠOVÁ

**AŽ
SHOŘÍ
VODA**

© Evita Naušová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6207-2

ISBN e-knihy 978-80-267-6222-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6223-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-6208-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

věnováno mojí mámě

Všechny postavy v tomto příběhu jsou smyšlené. Děj se odehrává na místě, které existuje, ale reálie jsou v knize upraveny.

Ovce v mlze

*Kopce ustupují do bělostné kaše.
Lidé, ale i hvězdy
na mne zírají smutně, vždycky je zklamou.*

*Za vlakem zůstává čára dechu.
Ó pomalý
kůň zbarvený do rezava,*

*kopyta, truchlivé zvony – – –
To ráno
se celé ráno pozatmívalo,*

*květ zůstal na ocet.
Nehybnost sedí v kostech, daleká
pole mi taví srdce.*

*Vyhrožují,
že mne pustí do nebe,
kde nejsou hvězdy, není otec, do temné vody.*

(Ariel, Sylvia Plath)

PROLOG

Vznáším se nad skalami, které ve svém srdci ukrývají oko tmavé vody. Nad hladinou bdí mlčenlivé hlavy stromů. Bylo mi jich líto tenkrát a je mi jich líto i dnes.

Čeho všeho se musí účastnit?

Co všechno vidí?

Do čeho nemohou zasáhnout?

Voda se zdá hluboká. Na jejím povrchu se jako v zrcadle odráží potměšilé nebe, ze kterého vystupuje dívčí tělo. Vypadá, jako by se vznášela.

Bledá kůže je zpola zakrytá šaty, které se jí vykasaly k pasu. Odstín vody látku zbarvil došeda, skrze ni prosvítají růžové bradavky, obrys břicha a pod kalhotkami se rýsuje tmavý klín. Ruce má svázané a složené na bříše. A na hrudi se jí leskne stříbrný řetízek se skleněnou ampulí plnou rudé tekutiny.

To tělo je mi cizí, přestože bylo moje. Teď už jsem ve světě za zrcadlem.

Jsem mrtvá, protože mi všechno vzali.

Obdivuji vodu, která je nesmrtelná, a proto silná. Naráží do mého těla a podrobuje si ho.

Tělesná schránka chladne a s každou další minutou tuhne. Už nic necítím. Nikdy jsem se smrti nebála, ale teď ano. Teď, když jsem mrtvá, mě smrt děsí.

Vědomí odplulo, ale moje duše tady zůstává.

Neodejde, protože ještě na něco čeká.

Musím se oprostit od svého těla, které už se mění. Posmrtné skvrny. Stažení svalů. Obličej se rozkládá jako první. Pod kůží se vytváří mrtvolný tuk.

Kroužím sama nad sebou, prolétnu kolem poštolky, její lesklé oko mě zaznamená. Ona ví, že jsem tady. Zvířata vědí. Stejně jako stromy a zdejší skály. A nesmím zapomenout na vodu. Ta si pamatuje nejvíc.

BEZ TVÁŘE

V dálce vidí muže v plášti a obleku s aktovkou v ruce. Je vysoký a štíhlý, na hlavě má plstěný klobouk. Mladík, který má styl. Je svěží, plný elánu. Fešák.

Blíží se a ona si všimne, že se samolibě usmívá. Ale ne na ni. Jinam. Ona není v jeho zorném úhlu.

Muž v chůzi postupně prochází proměnou. Rysy mu tvrdnou, kůže povadá, odhalují se hluboké vrásky. Z obleku je staré otrhané oblečení. Kalhoty plné děr, ušmudlaná košile, plášť někam zmizel. Zdá se, že se zmenšil. Ústa má semknutá.

Žvýká a kůže ve tváři se mu napíná. V bělmu má rudé žilky, rozšířené zorničky. Obličej je šedivě popelavý.

Hlavu dá lehce na stranu, tvář jako by se mu rozdělila.

Netuší, zda je to vůbec tentýž člověk.

Muž ji konečně zaznamená. Jeho kroky jsou rychlejší. Hbitější. Pohybuje se jako zvíře. Je v něm něco nelidského. Nebezpečného. Už je blízko.

Pohybující se tělo bez tváře.

Ozve se několik vzdálených výstřelů. Elen se probudí, sen v ní doznívá a ona má okamžitě napnuté svaly, hned je schopná akce. Vstane a začne se mechanicky jako stroj oblékat. Když sáhne po své osobní zbrani a chystá se ji vložit do zadní kapsy u kalhot, uvědomí si, že má na sobě pyžamo. Zůstane stát uprostřed místnosti s pistolí v ruce, bezradná

a dezorientovaná. Je otřesená ze snu. Prohlédne si svoje ruce, jako by se chtěla ujistit, že je má stále na svém místě. Několikrát se nadechne a vydechne, pak zbraň uloží zpátky pod palety, na kterých spí, a lehne si zpátky.

Skrze pootevřené střešní okno do pokoje dopadá mdlé noční světlo. V odraze střešního okna zahlédne část své tváře. Téměř se nepoznává. Ve tmě se krčí její bledý a vyděšený obličej. Zvedne se a okno prudce dovře. Závan vlahého vzduchu je jako jemné pohlazení, jako by se ji někdo snažil uklidnit.

A pak si uvědomí, co se právě stalo. Probudila se a už nesune. Bude zírat do tmy a čekat na spásné ráno.

Otázky řetězí další a její mozek na ně automaticky odpovídá. Vybaví si svou dceru Viky, která jí včera v telefonu popisovala, co právě na severu Čech fotí. Zbláznila se do ptáků a formací, které vytvářejí. Mění se rychle jako oblaka. Naposílala jí jich spoustu a chce po ní radu, protože musí do školy vybrat ty nejlepší. Ale ona to nedokáže. Pořád ji vidí ve zpětném zrcátku, jak stojí s Lukášem před statkem. Tam, kde se staly ty hrozné věci. Nechápe, jak tam její dcera mohla zůstat. Ten pohled na Viky ji pronásleduje. Její vztyčená hlava, rozevláté vlasy, zvednutá ruka, oči, které hledají ty její. A pak hejno vran nad její hlavou.

Ještě ani neotevřela e-mail od majora Krejcárka, který ji požádal o konzultaci k nějakému případu. Bombardují ji svým zájmem, ale za tím vším je otázka, před níž Elen utekla do neznáma. Oba to vědí, Viky i Krejcárek. Elen jen čeká, kdo z nich se jí zeptá jako první.

Do té doby kolem ní krouží jako ptáci, které její dcera tolik obdivuje. Viky ještě doufá, myslí si, že si její matka jela někam všechno rozmyslet. Netuší, že Elen už se rozhodla. Přijala tuto krátkodobou pracovní nabídku, aby nemusela být s těmi, na kterých jí záleží. Sama tomu nerozumí.

Už měla začít pracovat, udělat si plán, ale nejde to. Prvotní nadšení z nového prostředí vyprchalo a ona zatím není schopná ničeho.

Snaží se přemoci a pokusit se ve tmě vytvářet myšlenkovou mapu ke starému případu, který si někdo z pozůstalých přeje v rámci soukromého vyšetřování znovu otevřít. Běžně na takových věcech nedělá. Ale vidina léta v přírodě, daleko od Varnsdorfu, ji lákala.

Čas se krátí a ona ještě ani nezačala. Místo toho vidí jen Viky s ptáky nad hlavou, kteří se nad ní vznášejí jako temné stíny. Ten obraz se jí neustále vrací. Cítí počínající malátnost, náznak uvolnění, spánek ji láká do své náruče.

Zaslechne zvuk motorky. Se zavřenýma očima zvažuje, kam míří. Stroj se přibližuje, řidič z okresní silnice odbočil k areálu, kde Elen obývá jeden z bytů. Vjíždí do výmolů a louží. Zaparkuje, projde kolébavě podél budovy, klopýtně ve tmě a tiše zakleje. Zamíří ke kovovému schodišti vedoucímu nahoru k bytům.

Elen se posadí na matraci a pohlédne na displej na elektrické troubě s časovým údajem 2:45. Cítí nepříjemnou úzkost. Když noční návštěvník vstoupí na první schod, rozbuší se jí srdce.

Možná je to někdo z těch, koho poslala za mříže. Anebo je to její sestra Tereza, které při policejním zásahu na statku u Šluknova zabila manžela, aby zachránila svou dceru. Nepochybuje o tom, že Tereza Viktora přes všechno, co jí dělal, milovala. Anebo si teď pro Elen přišel ze záhrobí.

Nebyl jediný, koho poslala na onen svět.

Pomsta, buší jí ve spáncích. Ta se v těle zahníždí a pak roste jako parazit, hloubí si cestu orgány, kostmi a svaly. A když tělo zemře, vyhřeze kůží ven a přežívá dál. Jenom jinde.

Elen zatají dech a opět pod paletou nahmatá zbraň.

Třeští oči směrem k temnému oknu, za nímž se vlní hustý a neklidný les.

Příchozí se zastaví v mezipatře. Naslouchá.

Kroky se ozvou znovu, pomaleji, rozvážněji. A pak se oknem mihne stín a vzápětí se rozsvítí. Venkovní světlo s čídlkem reagujícím na pohyb. Nejdříve nade dveřmi u ní a pak i vedle.

Elen to světlo nesnáší od první chvíle, kdy se v téhle garsonce ubytovala. Reaguje na hmyz a nepříjemně bliká i přes den. Chtěla ho nějak odpojit, ale teď je ráda, že to neudělala.

„Deny! Otevři! Já vím, že seš tam!“ ozve se opilý mužský hlas.

Elen zbraň vloží pod polštář, potichu se zvedne a přistoupí k oknu vedle kamen.

Postava se hrbí u dveří sousedky, ale v bytě je ticho. Nežvaný host se neudrží a zarumpluje klikou. Je zamčeno. „Pojď domů, prosím,“ žadoní tiše.

Elen udělá krok stranou, má výhodu pozorujícího ze tmy. Muž má na sobě kostkovanou košili, džíny a na hlavě kšiltovku. Je to menší chlap se sudovitým tělem a kulatým zarudlým obličejem. Trochu se klátí. Je z něj cítit zoufalství, ale i potlačované emoce. Najednou se podívá jejím směrem a ona se rychle přitiskne ke zdi.

Potom se ozvou vzdalující se kroky a světlo zhasne. Muž odchází, dusá po schodech, výbuch vzteku v něm uvolní napětí. Dole upadne, při pádu ani nehlesne a zůstane ležet. Elen už chce vyjít ven a zjistit, jestli se nezranil, ale pak zaslechne, jak se zvedá, dopotácí se k motorce, nastartuje ji a odjede pryč.

Po chvíli k ní pronikne cvaknutí zámku. Vyšší mladá žena vyjde přede dveře, venkovní světlo jí ozáří záda, na která

jí dopadají polodlouhé plavé vlasy. Na sobě má vytahanou a sepranou noční košili. Trochu nahrbeně, s hlavou přilepenou k hrudi, se dívá do dálky a naslouchá. Potom zajde zpátky do bytu.

Elen otevře elektrickou skříň nad vchodovými dveřmi a vyhodí pojistku k venkovnímu světlu.

Teprve pak vyjde ven.

Projde tmou kolem vedlejšího bytu, do bosých nohou ji kouše kovový rošt.

Odtud vidí na prostranství před areálem. Zahlédne malý rybník, jehož hladina se vlní, jako by pod ní tepalo srdce. Z okolní krajiny vystupují obrysy stromů, domů a dráty elektrického vedení.

Zvuky i pohybující se stíny, vše mizí ve víru noci. Je takové ticho, že Elen netuší, jestli se jí všechno, co se před chvílí stalo, jen nezdálo.

Podívá se k lesu.

Hledí do změti listí, jehličí, kmenů a větví. Má pocit, že tma je příliš blízko. Mnohem blíž, než si myslela.

VERONIKA

Brána se otevře a na dvůr vjede auto.

Místní lidé nechápou, proč si u vesnické veterinární ordinace nechali zřídit bránu na čip a udělali vysoký plot, za který nikdo nevidí.

Někdy si tady připadá jako princezna ve věži, ale s manželem mají v objektu spoustu drahých přístrojů. Po zahradě jim sice běhají psi, ale čím více opatření proti zlodějům si zajistí, tím je pro ně lépe.

Díky bráně vědí, že můžou očekávat zvířecího pacienta. Když ji Vašek poprvé vyzkoušel, řekl: „Nikdy nás nic nepřekvapí.“

Oknem začíná dovnitř proudit horký vzduch, na konec června až příliš horký.

Jejich zahrada je v plném květu. Jinde Veronika v posledních měsících nebyla, takže neví, jak to vypadá na loukách, ale záhony pod okny jsou plné pivoňek, mečíků a růží.

Vnímá jejich barvy jakoby zdálky, jako mihotavé šmouhy. Ani ji nenapadne přiblížit se k nim.

Psychiatřička Míla Klimešová ji přesvědčila, že místo rivotrilu je lepší užívat zolpidem. A měla pravdu. Po něm spí jako dřevo. Léky ji odříznou od světa a ona někam zmizí. Tam je mrtvá, což je pro ni velká úleva. Zolpidem si vybírá daň přes den, kdy Veronika zapomíná. Občas se jí v duši roztáhne prázdno, které jí stahuje hrdlo. Tehdy se chodí pomazlit se svými psy – obrovskou dogou Charliem,

labradorem Mikym a malou fenkou, křížencem Peggy. Všech psů se ujali, když je za asistence policie zachránili z nevhodných podmínek. Ti psi jsou její záchranou. Ale stará se o ně její manžel Vašek. A sám je taky venčí.

S rodinou se odstěhovala z domu na nedalekém Camráku a koupili bývalou mateřskou školku v Hučíně. V jedné části mají veterinární ordinaci s čekárnou, ve druhé bydlí. Původní dům opouštěli neradi, ale nebylo zbylí.

Právě v té době přešla Veronika z rivotrilu na zolpidem, protože kromě depresí začala mít vážné problémy se spánkem. Občasnou „blbou náladu“, jak její stavy pojmenoval Vašek, vystřídala roztěkanost a nesnesitelná únava. To ale manželovi nepříznává, aby si o ni nedělal starosti.

Po nasazení zolpidemu problém s nespavostí zmizel. Přes den se Veronika snaží zaměřit jen na přítomný okamžik, o ničem moc nepřemýšlí. I to jí radí lékařka Klimešová, u které se ambulantně léčí v Bohnicích. Je to jedna z mála rad, které si od ní bere k srdci. Občas s ní mluví víc, občas méně, ale skutečné pocity jí nepříznává. Ani neví proč. Možná jí úplně nedůvěřuje. Nebo se bojí. Ale proč?

Vlastně o sobě nemluví s nikým. Nikdy.

Přestože jí kontakt na Klimešovou Vašek poskytl sám, bere její konzultace jako nutnost, díky které dokáže Veronika spát a pak fungovat v práci. Manžel obecně léky považuje za zbytečnost. Říká, že člověk není zvíře a se svými problémy by se měl poprat sám. O její léčbě v Bohnicích vůbec nemluví a cesty do Prahy nazývá „spanilými jízdami za krásou“, čímž má na mysli její návštěvy kosmetického, masážního a kadeřnického salonu.

Veronika zkontroluje svůj vzhled v malém zrcátku, které má umístěné nad recepcí. Několikrát za den tak může vidět, jak vypadá, aniž by se zvedla.

Salon navštěvuje i kvůli vlasům, které jí začaly dost vypadávat. V rámci poradenství jí odbornice doporučily výživu. Nakoupila si drahé kosmetické přípravky na regeneraci, ale teď jí připadá, že je to ještě horší. Prohlíží si své řídké prameny, pohled na ně jí zkazí náladu.

Linka na víčku se jí trochu rozmazala. Pod očima zahlédne drobné černé hrudky, sypou se jí z řas. Zřejmě má suchou řasenku, což nechápe, protože si ji koupila před pár týdny. Asi ji zapomněla dovřít. Snaží se nečistotu odstranit kapesníkem, ale nedaří se jí to.

Chce být dokonalá, doma i v práci. Proč se jí to nedaří?

Sáhne do šuplíku, vyndá oční krém a vatovou tyčinku, z malé tuby na ni vytlačí trošku krému a nanese si ho na kůži pod oko, čímž se jí podaří černou tečku smazat. Pomocí tyčinky si upraví i oční linku. A pak si všimne další šmouhy pod druhým okem, snaží se ji odstranit stejným způsobem, ale nechtěně si pod okem vytvoří černou čáru. Hrozně ji to rozcílí, zvedne se a s třísknutím zavře okno.

Vzápětí se otevřou vchodové dveře, dovnitř vejde starší muž s malým šedivým pudlem. Veronika sebou trhne a pozná v něm pana Šterna, který do ordinace chodí kvůli stříhání drápků svého psa.

„Dobrý den, tak jsme tady,“ ohlásí se pozdravem.

Veronika se posadí zpátky za recepci a odpoví mu: „Dobrý den, pane Šterne.“ V panice si uvědomí, že si není schopná vybavit jeho křestní jméno ani to, jak se jmenuje jeho pes. Zalistuje v počítači ve složce *Majitelé zvířat*. Obzvlášť ti starší těžce nesou, když si nevybaví jméno jejich zvířecího miláčka. Jenomže zrovna u tohoto pána, původně z Prahy, si jméno jeho psa nezapsala.

„Vám to ale sluší! Jak to děláte, že jste tak štíhlá?“ Štern k ní laškovně vzhledne.

„Ani nevím...“ pokrčí Veronika rameny.

„Určitě sportujete. To já bych potřeboval zhubnout. Už kvůli nemocným kolenům.“

Podívá se na jeho kulaté břicho a pokrčí rameny.

„Já bych pár kil klidně brala.“

„Vezměte si ty moje, prosím,“ usměje se na ni.

Štern stojí stále před recepcí a Veronika si uvědomí, že ji to znervózňuje. Pobídne ho: „Sedněte si, pane Šterne. Pan doktor má jiného pacienta, ale hned bude hotový. Je to jen kontrola.“

Starý pán se posadí na dlouhou lavici, nad níž visí dva plakáty s plemeny psů a koček. Veronika je už viděla tisíckrát a jeden čas si na názvech trénovala paměť, jak jí poradila Klimešová, ale je to s ní marné. Názvy plemen se jí pleťou čím dál víc a ze zbytečného opakování má jen frustraci.

„S manželkou by to seklo, kdyby sem s Hugíнем šla. Ona nesnáší, když na něj někdo cizí sahá,“ ozve se. Veronika si rychle zapíše do karty ke Šternovým jméno: *Hugo*.

Štern přikáže psovi: „Hezky si tady sedni. A neboj se. Nic to nebude.“

„Zvládne to i sám, vid’ Hugo?“ řekne Veronika dobrácky.

„Slyšela jste v noci tu střelbu?“ zeptá se jí náhle Štern.

„Jakou střelbu?“ nechápe.

„Říkala to moje žena... že to šlo od kopce... Jmenuje se, myslím, Vaječník... Někdo tam několikrát za sebou vystřelil. Náš Hugo spal, já taky, ale ji to vzbudilo.“

„Asi myslivci,“ řekne Veronika nesoustředěně.

„Myslíte?“ zeptá se Štern.

Veronika přisvědčí. „Divočáci hrozně ničí pole. A tak myslivci střílí do vzduchu, aby je vyplašili.“

Štern pokrčí rameny a Veronika si připadá chytře. Ví toho o zdejších životě hodně. Chce něco dodat, ale dveře

se otevřou. Vyjde z nich její manžel Vašek Vaněčka. Vysoký, mohutný, dobrosrdečný chlap. Vyprovází pána s ohařem, který k nim přišel na kontrolu poraněné packy, u východu se s ním rozloučí a už zve Šterna dovnitř. „Á, Hugo, jen pojdte dál.“

Jakmile zmizí v ordinaci, Veronika pocítí silné napětí. Ruka se jí začne nekontrolovatelně třást. Její mysl zareagovala na nějaký impulz. Pocítí nával úzkosti, nedokáže ji překonat.

Sáhne do šuplíku a z platíčka si vyloupne jeden neurol.

Brzy se zklidní. To, že dokáže své tělo ovládat a mít ho pod kontrolou, je pro ni zásadní. Někdy má pocit, že bez léků by se rozpadla. Ale ví, že o tom nesmí přemýšlet.

Vyleze na židli a vyhlédne ze střešního okna ven. Bytový areál má elkový půdorys, uvnitř je malý dvorek, kryté parkoviště a vysoké železné přepravky s nařezaným dřevem. Sklad na topivo, se kterým majitel obchoduje, je v přízemí budovy, stejně jako jeho kancelář. V prvním patře se nacházejí všechny byty. Zatímco Elen a její sousedka Deny k nim mají přístup zvenku a parkují na nekrytých parkovištích mimo areál, Šternová s manželem mají kryté stání uvnitř jako majitel areálu, pan Zajíček. Ten obývá část podkrovního prostoru s širokou terasou hned vedle Šternových. Z pravé strany s Elen sousedí dvojice lidí, kteří do bytu jezdí jen na víkend a využívají ho jako chatu na venkově.

Zajíček právě pobíhá kolem své dodávky a nakládá do ní motorku, uvnitř ji upevňuje lany a popruhy. Je to menší, šlachovitý a dobře stavěný muž. Přestože mu táhne na šedesátku, působí mladistvě. Na hlavě má kšiltovku a pohybuje se čile, jako by měl v sobě zabudovaný motůrek, který ho žene vpřed.

Povrch vnitrobloku je upravený světlým šterkem, který při kontaktu křupe. Poskakuje po něm ohař, který Zajíčka obíhá a doráží na něj hravým štekotem. Bránou projede na nádvoří menší auto vínové barvy. Vystoupí Štern, otevře zadní dveře, ze kterých vyskočí starý prošedivělý pudl Hugo. K autu běží ohař, který se Šternovi plete pod nohama a vráží do Huga. Ten ale vůči němu zůstává apatický.

Vjezdová brána se zavře, Zajíček Šterna přátelsky zdraví, chvíli něco probírají. Zajíček ho zřejmě požádal o pomoc, protože Štern vleze do dodávky. Elen zaslechne několik Zajíčkových povelů: „Utáhni! Povol! Dobrý.“ Motorka je zajištěná, starý pán stojí v otevřených zadních dveřích dodávky a vyděšeně se dívá pod sebe. Nastoupit do zadní části auta pro něj bylo snazší, než se dostat ven. Zajíček ho mívá, vůbec si jeho nesnázi nevšimne. Štern chvíli otálí, zřejmě čeká na pomocnou ruku, která však nepřichází. Ohař stále doráží na malého šedivého psa, ale ten zírá na svého pána, vycítí jeho nejistotu a začne štěkat. Elen trochu zatrne. Co když se starý pán zřítí na zem? Z areálu vyběhne starší žena, která Šternovi pomůže sednout si na hranu vozu. On potom nohy spustí dolů, dotkne se země a postaví se na ně.

Je to Soňa Šternová. To díky ní se Elen ocitla v areálu. Nikdo, ani Sonin manžel, o jejich domluvě nemá tušení.

Zajíček se kolem starých lidí protáhne, s bouchnutím zavře zadní dveře, nasedne do auta a odjíždí. Brána se automaticky otevře a zavře.

Soňa se za ním rozčileně dívá a Štern zamíří i se psem napříč dvorkem.

Elen se zvedne ze židle, a zatímco se vaří voda na kávu, pozoruje hru slunečních paprsků na zdi. Před očima vidí vyděšený i zahanbený pohled starého pána, který upírá zrak někam pod sebe. Ještě teď cítí jeho bezmoc i ponížení, když mu musela na pomoc přispěchat jeho žena.

Zranitelnost je projevem síly. Vybaví se jí poučka z knihy zabývající se psychologií. Ona by dodala: U mužů to neplatí. Muži to berou jako projev slabosti. Možná proto Zajíček dělal, že rozpaky starého pána nevidí.

Výběrovou kávovou směs si koupila v kavárně v Praze a nechala si ji namlít. Dripper jí darovala její dcera Viky

k narozeninám. Elen táhne na padesát, a když jí dcera gratulovala a vyslovila to číslo, trochu se jí zatajil dech.

I ona se řídí tím, čím muži. Svou zranitelnost nikomu neukazuje.

Konečně se odhodlá otevřít notebook. Stáhne si fotky, které Viky vyfotila na severu Čech. Ptáky na nebi.

Zatímco si je prohlíží, pochopí, proč s tím tak otálela. Bodne ji nepříjemná výčitka. Odjela pryč, od dcery.

Ničemu ale neutekla. Strach z mrtvých k ní přichází hlavně v noci. Ta temná a plíživá vina, která ji dusí.

Vyjde s hrnkem kávy na zápraží, přesune se po ochozu až na okraj schodiště a nastaví tvář slunci.

Z vedlejších dveří vyjde žena, o které už Elen ví, že se jmenuje Deny. Na sobě má džínové šortky a tričko se sepraným nápisem, mastné vlasy si stáhla do culíku. Lícni kosti jí trčí z obličeje jako špičaté zbraně. Není nalíčená a její pleť se nezdravě leskne, čelo jí hyzdí několik zanícených bolávků. Obula si sportovní sandály. Elen si všimne, že má velkou nohu, minimálně čtyřcítku. Za ní klopýtají dvě děti, starší dívka a mladší chlapec, se školními taškami na zádech. Deny pozdraví, ale děti ani nehlesnou. Elen se jí chce zeptat na nočního návštěvníka, ale její odtazitost ji odradí. Vzápětí všichni tři nasednou do staré fabie a odfrčí pryč.

Elen sleduje oblaka prachu za autem vzdalujícím se podél rybníka, na kterém pluje hejno kachen. Ve dne vodní plocha působí téměř idylicky, temný noční výjev je pryč. Na noci je něco děsivého a varovného, ale zároveň přitažlivého.

Pak se vrátí dovnitř, nalije si další hrnek kávy a otevře e-mail od studentky kriminologie, která ji požádala o revizi kapitoly semestrální práce o Locardově principu. Omlouvá se, že obtěžuje, ale dostala na ni kontakt od majora Krejcárka, je jeho neter a prosí ji o nějaký konkrétní případ z praxe.

Elen znechuceně zaklapne notebook. Ten chlap jí snad nedá pokoj. Ona nepotřebuje žádný otcovský dohled. Dohodil jí práci na rumburské kriminálce, ale nabídku zamítla Generální inspekce bezpečnostních sborů, která prošetřuje její zásah u Šluknova a vytýká jí, že vystřelila bez výstrahy na Viktora Kříže, čímž způsobila jeho smrt.

Odmítla čekat na to, až se inspekce vyjádří, a postarala se o sebe sama. Díky známosti z Prahy na kriminálce vzala ve vesnici jižně od Prahy nenáročnou práci, u které si odpočine.

Oblékne se a zavolá dceři.

„Ahoj, Viky, jak je?“

„Ahoj, zapadákov zdraví zapadákov,“ odpoví dcera.

„Jsi na statku s Lukášem?“

„A kde jinde?“

Elen potlačí nutkání říct jí, že statek, kde se staly tak hrozné věci, není místem pro život. Pro ten její už vůbec ne.

„Viděla jsi ty fotky?“ zeptá se jí Viky.

„Jsou krásný. Co škola?“

„Dodělám to, buď v klidu,“ odpoví a Elen v jejím hlase zaslechne náznak vzdoru.

„Co je? Jen prostě chci, abys měla maturu,“ poznamená podrážděně.

„Proč je pro vás dospěláky do prdele matura to nedůležitější na světě?“ vyjede na ni dcera.

„Máš pravdu, není nejdůležitější... Ale v životě se ti bude hodit,“ odpoví jí klidně Elen a rozhodne se jí říct o svých obavách. „Viky, jak můžeš žít na tom statku? Já to prostě nechápu... Málem jsi tam umřela.“

Před očima se jí mihne obraz zatopeného sklepení, kam si svítila pistolí s laserovým zaměřovačem. Nad hladinou se skláněla Viktorova silueta. Někoho tam tlačil pod vodu, ruce

se mu ve vzduchu zmateně mihotaly. Když si Elen uvědomila, že Viktor někoho topí, vystřelil místo ní někdo jiný. „Mami!“ zaslechla hlas své dcery, která se k ní vyděšeně přibližovala a dávala vodu. Ještě teď cítí tu hrůzu, ale i neovladatelný vztek. Viktor si dovolil vztáhnout ruku na její dceru! Střelou ho zasáhla až ve chvíli, kdy se chystal uprchnout. Nelitovala toho tenkrát ani teď, i když ji za to vyšetřují.

„A kde bych měla žít?“ zeptá se nechápavě Viky.

„V Děčíně... U táty nebo v mém bytě,“ řekne Elen.

„A co Lukáš? Nebo si vážně myslíš, že chci zůstat tady na statku? Nechci! Ale jsou tady zvířata, kdo se o ně asi postará?“

„Viky...“ hledá protiargumenty Elen, ale dcera ji přeruší: „Prostě jsem s Lukášem a musím se mu přizpůsobit. To, že ty žiješ sama, neznamená, že já budu taky.“

„To si myslíš? Že je to všechno proto, že ti Lukáše nepřejí? Ale tak to není, Viky. Já jen chci, abys měla i svůj vlastní život,“ dodá smířlivě.

„Nemáš právo mi do ničeho mluvit. Nejsi tady, nepomůžeš mi s tím, protože ses někde zahrabala!“

Má pravdu, pomyslí si zaraženě Elen, když hovor ukončí. Měla své důvody, ale Viky je říct nemůže. Ani o tom, co tady dělá. Dala si slib, že si to nechá pro sebe.

Připomene si téma semestrální práce studentky kriminologie: *Locardův princip výměny, známý také jako Locardova teorie, byl ustanoven forenzním vědcem Edmondem Locardem, ředitelem první kriminální laboratoře ve francouzském Lyonu. Locardův princip výměny tvrdí, že s kontaktem mezi dvěma body probíhá výměna, protože každý kontakt po sobě zanechá stopu.*

VERONIKA

Na chvíli se jí před očima objeví prázdno, ze kterého vystupují obrysy vzdálených věcí. Má ty stavy ráda i nerada. Uspokojuje ji, že je daleko od všeho, ale pak si uvědomí, že nad sebou ztrácí kontrolu, a zmocní se jí panika. Ví, že si ji manžel zkoumavě prohlíží. Asi o ni má strach. A ona to chápe, nemá to s ní snadné.

Dříve se bála, že ho ztratí, ale poslední dobou na to přestala myslet. Manžel ví o prášcích na spaní, ale o neurologu mu neřekla. Nepřiznala, že ho bere, a pečlivě si ho schovává. Lékařka jí léky předepsala jenom pro opravdu výjimečné situace jako pomocnou ruku v největší nouzi. Řekla jí, že kdyby je měla brát pravidelně, musela by se podrobit důkladnějšímu vyšetření, ale tomu se Veronika brání. Jak ale Klimešové vysvětlí, že největší nouze je poslední dobou vlastně pořád a ona potřebuje další balení?

Projde chodbou a zamíří do garáže, kde mají mrazák. Otevře ho a překvapí ji, že je zase plný. Hrabe se v zamrzlých balíčcích, a když jeden z nich vezme do ruky, přilepí se jí ke kůži. Chlad vnímá jen vzdáleně.

Za jejími zády se ve stínu objeví Vašek. „Co tam hledáš?“ zeptá se napjatě. Veronika ucítí závan jeho dechu a uvědomí si, jak blízko u ní manžel stojí. Jeho mohutná postava nad ní ční jako hora. Ucítí jeho tělesný pach, štiplavý závan potu. Dopadne na ni nepopsatelná těžkost. Říkají mu Medvěd. Nejen kvůli robustnímu tělu, širokému obličejí, ale

hlavně kvůli tomu, jak se pohybuje: tělo jde první, ruce nechává za sebou, komíhá jimi, jako by se potřeboval někde zahrabat. Kdysi, když byli ještě mladí, měl přezdívkou Obr, ale to se později změnilo.

„Maso na polívku,“ zalže Veronika, nedokáže svému muži přiznat, že vlastně neví, proč se dívá do mrazáku.

„Včera jsem ji uvařil. Je v lednici,“ upozorní ji a kývne směrem do domu.

Uvědomí si, že má pravdu. Vloží balíček zpátky do mrazáku a zavře ho.

„Štern říkal, že v noci někdo v lese střílel. Slyšela to jeho žena. Prý na Vaječníku...“ Podívá se na něho. „Nemohl to být Gusta? Bydlí hned pod kopcem.“

Její úvaha Vaška zaskočí, ale pak připustí: „Nevím.“ Pokradmu na ni pohlédne a změní téma: „Už jsi byla za Deny?“

Veronika cítí, jak se jí krátí dech.

„Proč šla zrovna tam? K němu?“ zeptá se jí, zvedne ruce a nechá je spadnout podél těla.

„Prostě si pronajala byt, který si našla přes inzerát,“ odpoví mu Veronika.

„To je výsměch! Jak to může pronajímat, když to nemá ani zkolaudovaný! Někde to podmáznul, to ať mi nikdo neříká!“

„Vašku, já nevím. A je mi to jedno,“ povzdychne si bezmocně.

„Tak tobě je to jedno? Tvý mámě to ale jedno nebude! Nesnáší ho. A má k tomu sakra důvod,“ utrousí někam za sebe a zamíří do kuchyně.

Veronika ho následuje. „Tak jí to neříkej,“ prosí ho. „Prostě to před ní zatajíme.“

„Zatajíme, zatajíme...“ brblá Vašek. „A co Gusta? Je to otec našich vnoučat a Deny mu uteče zrovna tam!“

Veronika přikývne a skousne si ret. Tak co mu vadí víc? Že je Deny v areálu, anebo že odešla od Gusty? Nemá ale odvalu se ho zeptat. Bojí se, že se rozčílí, i když její muž se rozčiluje jen zřídkakdy. Celá situace s Deny je složitá z více důvodů, na které se Veronika neodvážá pomyslet.

Doufala, že svatbou jejich dcery s Gustou se problémy jako mávnutím kouzelného proutku vyřeší. Že sňatek všechno nějak vstřebá. Že manželství je spasení, jak si to kdysi myslela i ona. Stal se však pravý opak. Tím, že Deny porodila děti, které jsou svědky jejích neshod s Gustou, se všechno ještě zkomplikovalo.

Pohlédne ke kuchyňské lince a uvědomí si, že na stole leží plastové krabičky s obědem.

„Já bych ten oběd matce připravila. Kdy jsi to udělal?“

„Před chvílí, když jsem přišel. Vždyť jsme se tak domluvili.“

Podívá se na ni téměř s lítostí. Pak k ní přistoupí a obejmě ji. Pevně ji drží, ale ona má pocit, že ji vlastně od sebe odstrkuje.

„Odpočín si,“ zašeptá jí do ucha.

„Někdo musí uklidit ordinaci,“ hlesne Veronika plačtivě.

„Tak poprosím Deny. Každá koruna se jí teď bude hodit,“ řekne mírně, „zajedu s tím obědem na Camrák.“

„Děkuju,“ zašeptá Veronika.

„Vypadáš nemocně, dělám si o tebe starost... Je toho na tebe moc,“ řekne starostlivě její manžel. Políbí ji do vlasů a vyjde ze dveří.

Veronika se za ním dívá, teprve teď cítí dotek zmrzlého masa na své kůži. Začne si to místo nervózně třít.

Zaslechne zvuk auta, otevírání brány a pak je ticho.

Vyjde na terasu, odkud má výhled na psy. Vyhrívají se na slunci a spí. Přes zahradu přeletí malý ptáček a hned za ním

další, z nedaleké louky cvrlikají cvrčci. Jinak je ticho. To je ten důvod, proč jsou tady. Kvůli tichu.

Ona přece není nemocná, jenom unavená. Proč jí něco takového řekl? Přepadne ji nejistota. Co když je skutečně nemocná? Co když má její muž pravdu a ona by se nad sebou měla víc zamyslet? Nechce, aby někdo převzal její práci. Představa, že s ní Vašek ztratí trpělivost a její dcera začne v ordinaci zaskakovat pravidelně, je pro ni nesnesitelná.

Neklid z dnešního dopoledne se vrací. Zvažuje, jestli si má vzít další neurolog, ale neudělá to. Vráť se do garáže a otevře mrazák. Ty balíčky masa. Něco se jí na nich nezdá. Dlouze se v nich přehrabuje, ale pak to vzdá.

Mozek se jí rychle unavil. Vejde do obývacího pokoje, kde si lehne na sedačku a poslechne svého muže. Odpočine si. Ještě že ho mám, napadne ji těsně před tím, než upadne do těžkého spánku.

ELEN

Funí do kopce, prodírá se ostružiním, prochází pod vysokými borovicemi a míjí vzrostlé listnáče. Pěšina kopec obepíná jako prstenec, po kterém Elen vystoupá vzhůru. Na horizontu se snaží zorientovat. Bytový areál je víc na sever, schovaný za kopcovitým lesem zhruba tři kilometry vzdálenou čarou odtud. Za ním je obec Hučín, kterou s Camrákem spojuje silnice táhnoucí se podél skalnatého náspu.

Elen se pátravě rozhlédne a z batohu vytáhne kvalitní fotoaparát, který jí doporučila dcera. Je to digitální zrcadlovka s „dlouhým sklem“, dokáže přiblížit a zaostřit i vzdálené předměty.

Nasměřuje objektiv na skalnatý okraj u silnice a vyhledá malý žulový pomníček s nápisem *TÓŇA 14. 8. 1994*. Pod ním objeví plastový červený kalíšek s vyhaslou svíčkou.

Nacvaká několik fotografií.

Hledáčkem fotoaparátu se zaměří na přilehlé okolí. Kousek od pomníčku je lampa pouličního osvětlení. Skála se táhne asi deset metrů k levotočivé zatáčce, za níž je Hučín. Na druhou stranu se silnice vine kolem veterinární ordinace, odbočce vpravo k bytovému areálu a dál k sousední vesnici, míjí cestu mezi poli ke Gustovu obydlí a končí za borovicovým hájem na Camráku. Elen zaslechne hlasy, nasadí výraz zvědavé turistky a vydá se dál lesem.

Objeví několik jezírek s nazelenalou vodou schovaných v průvrách nízkých skal, utopených ve stínech stromů a keřů.

Za nimi se před ní otevře kus rovinatého prostoru. Narazí na zatopený lom Šupák. Tmavě šedé skály klesají strmě dolů, z výšky lom vypadá jako obrovská podlouhlá díra v zemi, na jejíž hladině se táhne mastný škraloup.

Další lom, členitější Lotuska, se nachází o kus dál. Je dobře přístupný po cestě a ze břehu se dá do vody vstoupit po kamenech. Protější strana skal vytváří dokonalé závětrří, stěny mají jemnou šedorůžovou barvu. Na hladině, kde se vznášejí leknínové listy s bílými květy, se zrcadlí kmeny a jasně zelené koruny borovic. Přírodní obraz se vyjímá na pozadí temné, neproniknutelné hladiny.

Povrch zatopeného lomu se každou chvíli mění v závislosti na slunci, které prosvítá skrze mraky. Když se vyhoupne nad koruny stromů, paprsky hladinu vybrušují jako drahokam.

Elen tuší, že toto místo má mnoho dalších podob, které jí zatím zůstávají skryté, uchovává si svou tajemnost a krásu. Lotuska je beze sporu jedním z nejkrásnějších míst, jaké kdy viděla.

Na malém plácku kousek od břehu postává partička zdejší mládeže, natáhli si mezi stromy lano a snaží se na něm balancovat. Jednomu z nich se obzvlášť daří. Asi pětadvacetiletý muž s kudrnatými vlasy a cigaretou v ústech zvládá za hlasitého povzbuzování místních krásek ujít nejdelší úsek. Zbytek mužského osazenstva je o dost mladší, mezi osmnácti a dvaceti lety, kousek dál mají zaparkované motorky a trochu závistivě sledují přeborníka na laně. Elen tipuje, že ta nejhezčí a nejstylovější croska v oranžovo-modré metalíze patří právě jemu. A taky musela být nejdražší. Vzápětí uslyší duté zuchnutí, výkřik a pak posměšné komentáře. Provazochodec zřejmě spadl z lana.

Obloha se rychle zatahuje, přes obzor se ženou tmavé mraky.

Elen obejde lom, udělá pár fotek a vrátí se zpátky. Tentokrát nejde lesem, ale po úzké pěšině dojde na rozcestí, odkud se napojí na cestu z Camráku do Hučina. Mine pietní místo, které před chvílí fotila. Jméno. A datum úmrtí. Žádné narození, jen smrt.

Zastaví se až u nedalekého zastřešeného sezení. Mobil v tichém režimu udělá pár snímků silnice oběma směry. Ve chvíli, kdy si uvědomí, jak moc je pro ni důležité zůstat v utajení, má nepříjemný pocit, že jí někdo stojí za zády.

Ohlédne se. Z lesa se na ni dívá muž neurčitěho věku. Může mu být čtyřicet, ale třeba i šedesát. Na hlavě má modrou čepici, oblečený je do tlustého svetru a manšestrových kalhot.

Elen instinktivně ukročí, jako by stál těsně u ní. On udělá krok vpřed a usměje se. Elen v jeho ústech zahlédne několik zkažených zubů. Zatímco ona udělá další krok dozadu, on postoupí vpřed.

Pak zvedne ruku do výšky a zavolá na ni: „Ahoj!“

Elen mu odpoví stejně: „Ahoj.“

Muž se otočí a během chvíle zmizí mezi kmeny.

Kraj ztmavne, zešeří se, kontury zmizí. Zvedne se vítr a během chvíle se spustí déšť. Elen se rozběhne vzhůru po silnici k Hučinu. Za zatačkou v dálce zahlédne starou hrušku s pravidelně seřezanými větvemi.

Než k ní doběhne, déšť se změní ve slejvák. Pod stromem se krčí kaplička. Elen se do ní pokouší vstoupit, ale dveře jsou zamčené. Stojí pod větvemi, voda jí stéká za krk, a tak se předkloní a běží dál. Míjí ji parta vyskakících mladých lidí na motorkách, které viděla u Lotusky. Déšť je pro ně taky příjemným zpestřením dne.

Drobné kruhy na mokrému asfaltu se jí pod nohama točí, jsou jich desítky, stovky.

VERONIKA

Nacházím se v nějakém labyrintu, kde vládne přítmí. Stěny se vlní, cesta přede mnou se klikatí. Pohybuji se rychle jako blesk. Přede mnou se objeví sloup falického tvaru připomínající krápník.

Zaslechnu vzdálené hlasy. Jsem uvnitř. V jejím těle. Zase. A budu řvát, dokud mě konečně neuslyší, přestože vím, že můj hlas nic nezmuže. Zase musí přijít někdo zvenčí, kdo veškerý povrch rozbije a pravda se vyvalí ven. Vždycky se tady někdo takový objeví.

Veronika je ve svém nevědomí a nechce se vrátit. Vší silou se tomu brání. Chce popsat slovy místo, kde se nachází, pojmenovat všechno, co se v něm odehrává, ale nejde to. Nechá část sebe ztracenou v zákoutích temných chodeb. Už to udělala mnohokrát. A něco tím probudila. Nějaký hlas, který na ni občas mluví.

Když zaslechne Klářin smích, probere se. Někdy jí připadalo, že své deprese a úzkosti na dceru přenesla. *Nejsi dobrá máma*, šeptal jí ten hlas do ucha. Teď se ale její věčně zadumaná dcera s někým směje. Veronika se zvedne ze sedačky, otevře okno a zvědavě natáhne krk. Na dvoře zahlédne Kláru. Otáčí se po nějaké dívce, kterou Veronika nepoznává. Má vlnité, tmavě hnědé vlasy, na sobě má džíny, tričko a na hlavě kšiltovku, kvůli níž jí nevidí do očí. Je hrozně hlučná, takovým tím sebestředným způsobem.

Klára zvedne ruku a zamává na ni. „Mami, hádej, koho k nám vedu! Zuza přijela i s babičkou z Ameriky!“

Veronika naprázdno polkne a strojeně se usměje. „Bez-va!“ odpoví a přivře okno.

Když se ohlédně do místnosti, uvědomí si, jaká je v ní tma. Je v pokušení rozsvítit, ale pak to neudělá. Vejde do kuchyně, kam za chvíli vtrhne Klára se Zuzanou.

„Hi! Paní Vaněčková,“ řekne Zuzana chraplavým hlasem a Veronika si vybaví, kdy ji naposledy viděla. Před třemi lety u Lotusky, kde se bez horního dílu plavek producírovala u lomu a mávala na Kláru, která na ni z kamenného břehu oněměle zírala. Zuzana byla v tu chvíli pro Veroniku bohy-ní a nevadilo jí, že se nad ní místní pohoršovali.

Když se o té události Veronika později zmínila před Klárou, její dcera odsekla: „Přece nebudeš sto let za opicema jako všichni tady, mami!“

Veronika potlačí nelibost, kterou vůči Zuzaně cítí, a snaží se nenuceně usmát. „Zuzo, tak jsi zavítala mezi české vesničany?“

„Let byl teda strašnej. Babičku bolely nohy. A já se vůbec nevyspala. Ale je super, že jsme tady. Hrozně jsem se na Kláru těšila!“

Její afektovaný projev Veroniku vykolejí. Neví, jak se má tvářit, a tak se k oběma otočí zády.

„Udělám aspoň kafe. Kláři, proč jsi mi neřekla, že Zuza přijede? Aspoň bych něco upekla!“

„Vždyť stejně nerada vaříš, tak to máš fuk. Navíc za chvíli jdeme,“ řekne Klára odtažitě.

Veronika už úplně zapomněla, jak je na ni dcera před Zuzanou drzá. Vždycky ji to nepříjemně zaskočí. To je jeden z dalších důvodů, proč její kamarádku nemá ráda.

„Kam?“ zeptá se podrážděně.

„Do hospody. Táta nás všechny pozval na oběd,“ odpoví za Kláru Zuzana, chytí ji majetnický za ramena a vede ji do jejího pokoje.

Veronika nedokáže potlačit vztek. Pohled jí sklouzne na fotku v rámečku, kterou má pověšenou nad kuchyňskou linkou. Klára na ní stojí na zahradě ještě na Camráku, u jejich starého domu. Od té doby, co tam byla v roce 2002 zahájena těžba v kamenolomu, je téměř neobyvatelný. Tam, kde si nerušeně hrály děti, proháněly se na kole a koloběžkách, teď jezdí tatrovky, kvůli kterým se jim otrásaly zdi. Celý interiér domu pokrýl prach, v jedné zdi se objevila prasklina, která se stále zvětšovala. Na zahradě jim uhynuly stromy. A je toho ještě mnohem víc, na co nesmí vzpomínat. Utekli z toho místa, ale Veroničina matka se odmítla stěhovat. Chce tam dožít. Vašek prasklinu spravil a o dům i její matku se stará. Veronika je mu za to moc vděčná.

Nikdo nahlas neřekne, že kvůli těžbě přišli o všechno. A teď je u nich Zuzana, která její dceru chytila kolem ramen a Veronika to musí snášet.

A co teprve Vašek! I když ke kamarádství Kláry se Zuzanou jednou řekl: „Takhle já to neberu. Děti za své rodiče nemůžou.“

Zuzana už ale není dítě. Jestli Veronika dobře počítá, bude jí dvacet šest.

Před třemi lety to byla ještě drzá a oprsklá holka, kterou zrovna napadlo svléknout si podprsenku, tak to udělala. Veronika ji brala trochu s rezervou. Klára se to léto víc smála. Tenkrát jí to nevadilo, tak proč ji dceřin smích dráždí teď?

Zuzana jí připadá jiná, víc ženská, vyžrála, v očích jí zahlédla tvrdý výraz, ale i faleš.

Veronika se v duchu zhrozí. Co když tady bude celé léto?

Potichu našlapuje směrem ke Klárině pokoji, přibližuje se ke vzrušeným hlasům, zvědavě tiskne ucho ke dveřím a v tu chvíli se otevřou. Na prahu stojí její dcera, přes šaty má navlečené nové tričko s nějakým nápisem, ale Veronika ho není schopná přečíst.

„Mami, koukej, co mi Zuza přivezla!“

„Pojď sem, na světlo, ať na tebe vidím.“

Klára zlehka proběhne kolem ní, zastaví se na konci chodby a otočí se. Dopadá na ni světlo z oken, tvář jí září. Veronice snad její dcera nikdy nepřipadala krásnější.

I LOVE HOT DADS, vyjímá se na její hrudi červenými písmeny.

Veronice se málem podlomí kolena.

Točící se závoje vypadají jako magické spirály.

Elen mžourá do prostoru, ze kterého se na ni valí lesklé provazy deště.

Se zatroubením kolem ní projede auto, které jí postříká už tak mokré nohy. Mine ceduli s nápisem Hučín.

V dálce před sebou zahlédne hospodu, vedle které stojí rozložitá lípa. Nemá smysl k ní běžet, Elen už je stejně mokrá až na kost. Mine strom, okolo kterého je vybudováno kruhové sezení ze dřeva, projde kolem zastřešené venkovní zahrádky, kde je několik neobsazených dubových stolů, a když zjistí, že je uvnitř téměř plno, vrátí se ven. Voda cáká na betonovou podlahu, ale sezení je suché.

Usadí se co nejdál od vchodu, ale čelem k němu. Vidí dovnitř, ale na ni nikdo nedohlédne. Dokonale strategické místo. Má přehled o dění uvnitř i venku.

Na návsi je kromě hospody i provozovna masny, nad vchodem visí poutač *KAREL VANĚČKA*. Z internetu už ví, že Václav Vaněčka je veterinář z Hučína. Zřejmě je Hučín provázaný příbuzenskou přízní Vaněčkových.

Přes silnici je COOP a kousek od něj večerka, odkud vyjde starší Asiat, zůstane stát u dveří a pozoruje ustávající déšť. Z asfaltky stoupá pára a Elen slyší, jak voda po dopadu na zem nepatrně syčí.

Až teprve teď si uvědomí, jak se po cestě do Hučína splavila, déšť ji ochladil, ale ona se necítí osvěžená, spíše

ulepená. Mokrý tričko se jí přilepilo k tělu, je jí to nepříjemné.

„Vzadu jsou záchody, můžete se tam převléknout... Teda jestli máte do čeho,“ ozve se za ní hlas mladé červovlasé servírky s výrazným make-upem, minisukní a bílými tenis-kami na nohách.

„Díky. Máte polévku?“

„Česnečku,“ odpoví a vytáhne si bloček s tužkou. Elen si všimne jejích nehtů, jsou akrylové, špičaté, červeno-černé, na jednom z nich se zatřpytí kamínek.

„Ještě něco?“ Servírka k ní zvedne oči.

„Malý pivo,“ dodá Elen a zamíří chodbou na záchody.

Sociální zařízení je překvapivě čisté a čpí v něm dezinfekce. Svlékne si mokré tričko a z batohu vytáhne mikinu, kterou si oblékne na holé tělo. Vrací se stejnou cestou zpátky, když si všimne pootevřených dveří do malého salonku. Zvědavě nakoukne dovnitř. Uprostřed místnosti stojí kulečníkový stůl, podél stěn je několik židlí a dva stolky. Skrze okna, na kterých visí zešedlé záclony, proudí dovnitř matné světlo. Něco ji přinutí vejít, zastaví se u protější zdi a pohlédne zpátky ke dveřím. Za nimi stojí několik vyrovnaných obrazů. Přistoupí k nim, vytahuje postupně jeden za druhým, jsou to akvarelové krajiny a zátiší, až narazí na olejomalbu se specifickým rukopisem. Položí obraz na kulečníkový stůl a zamyšleně si ho prohlíží. Nejdříve si myslí, že se dívá na místní lom, kvůli hladině pokryté lekníny, ale pak si uvědomí, že vyobrazená vodní plocha má jiný tvar, okolní skalní stěna je kaskádovější a nad ní ční vysoká vrba a další listnáče, které u Lotusky nerostou.

Je to noční výjev s měsícem na obloze, který osvětluje scenerii pod ním. Mezi květy krémové barvy leží mrtvá dívka se svázanýma rukama na břiše, mezi prsy má podlouhlý

přívěsek. Pleť má namodralou, její tělo jako by z obrazu vystoupilo. Téměř se zdá, že se vznáší ve vzduchu. Na skalách stojí v přítmí lidé a dívají se dolů.

Téměř shakespearovský výjev mrtvé Ofélie.

Elen si obraz zaskočeně prohlíží, jako by poodhrnula závoj, za nímž se skrývá vodítko k nějakému tajemství.

Zřejmě ho maloval amatér, ale má v sobě velký emocionální náboj. V rohu je signatura *E. P.*

Z chodby se ozve nějaký pohyb, Elen obraz rychle vrátí za dveře a zamíří na zahrádku.

Servírka jí přinese polévku a pivo. Elen jí poděkuje a zvedne k ní pohled.

„Můžu se vás na něco zeptat?“

„A na co?“ zeptá se přidržle.

„To místo u silnice, ten pomníček... Víte, co se tam stalo?“

Servírka jí bez zaváhání odpoví: „Prej tam srazili nějakou holku na motorce. Toho chlapa nikdy nenašli.“

Její odpověď Elen zaujme. „Chlapa? Proč chlapa?“

„No, kdo jinej? Tady jezděj jak magoři i po obci jenom chlapi. Já bejt rodičema tý holky, tak toho zmetka najdu a odprásknu ho.“

„To chápu,“ přikývne Elen. „A ještě něco... Kousek odamtud jsem v lese viděla nějakého muže v modré čepici... Znáte ho?“ Žena se zarazí a kroutí hlavou, a tak Elen dodá: „Byl starší, na sobě měl manšestráky a svetr.“

„Á, Ludva, neškodnej místní blázen.“

„Bydlí tady?“

Přisvědčí. „S tátou. Na konci obce.“

„Kolik mu je?“

„Přes padesát, možná víc, u těchhle lidí to nikdo nepozná.“

Elen poděkuje, servírka beze slova zmizí.

Pustí se do jídla a prohlíží si interiér hospody. U největšího stolu sedí Aleš Zajíček – muž, kterého ráno viděla v areálu. Když jí byt pronajímal, zvědavě si ji prohlížel. Elen si až teprve teď uvědomí, že jí pořád dluží nájemní smlouvu, kterou jí nepřinesl. Domluvili se na rok, ale ona už teď ví, že byt bude obývat nanejvýš jedno léto. Částku za předčasné vypovězení smlouvy nebude beztak platit ona, ale Soňa Šternová, která si ji najala. Nejdříve Elen plánovala, že přijede oficiálně a začne se místních vyptávat, čímž rozvíří zdejší stojaté vody, ale pak se rozhodla pro pobyt inkognito. Alespoň zpočátku vyšetřování. Pro všechny je Elen žena z Prahy, kterou život ve velkoměstě přestal bavit a v místním kraji hledá své další směřování.

Vedle Zajíčka sedí žena, které je určitě přes sedmdesát, má šedivé vlasy šmrncovního stříhu a sympatickou tvář. Elen si všimne nápadné podoby těch dvou. Odtuší, že je to jeho matka.

Zatímco pomalu jí, dolehne k ní hurónský smích. Dvě mladé ženy běží deštěm k hospodě, za nimi spěchá další, na sobě má pláštěnku a vede kolo.

Oběma je pod třicet let, první je hlučná a výrazná, v křiklavém oblečení. Není moc hezká, ale chtěla by být, napadne Elen. Druhá je vyšší, má polodlouhé blond vlasy a v jejím pohledu je něco neproniknutelného.

Ženy kolem Elen proběhnou a doslova vlítnou do hospody. Ta, která jde za nimi a vede kolo, ho zaparkuje na terase a následuje je. Na chodbě si sundá pláštěnku, dovnitř vstoupí v dlouhých růžových šatech. Je jí asi padesát, vlasy má sluncem vyšisované a kůži opálenou, jako by se právě vrátila od moře.

Zajíček si těch dvou všimne a hned se rozzáří. Jejich společnost mu dělá dobře. Výraznější z žen je zřejmě jeho

dcera, chová se k němu důvěrně, a ta jemnější je asi její kamarádka.

Třetí žena se přehnaně vítá s nejstarší ženou u stolu, zřejmě matkou Zajíčka, zatímco jemu se vyhne, ani ho nepozdraví. Když ji zahlédne, rysy mu ztvrdnou, vztekle sebou trhne a vyjde z hospody ven. Zůstane stát v zastřešené části zahrádky, strnulý, se zařatou čelistí.

Elen jeho chování pomalu vyhodnocuje: špatně zvládá své emoce. Když ji spatří, dá svému vzteku průchod: „Nechcete si sednout k našemu stolu? Bylo by to totiž úplně jedno, víte? Někteří lidi si dělají, co chtějí, tak proč by nemohli i ostatní?!“

Elen na jeho slova nereaguje, ani se na něho nepodívá.

„Jste snad hluchá?“ doráží na ni.

Podívá se mu do očí. Číší z něj mladistvý elán, ale i výbušnost, což ho činí nevyzpytatelným.

„Co na mě tak zíráte?“ udeří.

„Neserte se do mě a já se nebudu srát do vás.“ Je to ostrý a tvrdý výpad, jako by ho Elen nečekaně sekla drápem.

Chvilí na ni oněměle zírá, než pochopí, že ji podcenil. Zřejmě s ním ženy obvykle tímto způsobem nemluví. A pak mu to dojde: „Přehnal jsem to,“ uzná.

„To si pište! A ráda bych od vás měla tu nájemní smlouvu,“ prohlásí Elen, dopije pivo a zvedne se. Protáhne se kolem něho a zmizí v lokále.

Zatímco platí na baru, sleduje dění u velkého stolu. Kdo je ta žena, která Zajíčka tak vyvedla z míry a kvůli které musela zvolit tak razantní protiútok? Na ruce jí neustále chrastí náramky, jejich zvuk se rozléhá prostorem a vytváří nepříjemné napětí.

Elen nechá servírce zpropitné a ve dveřích se mine se Zajíčkem, který před ní omluvně ustoupí. Venku ke své radosti

zjistí, že přestalo pršet. Vydá se po asfaltce dolů k místu, kvůli kterému sem přišla.

Všechny tváře, získané informace, výjev na obraze v salonku, reakce a detaily si ukládá do paměti. Možná se jí budou v budoucnu hodit.

VERONIKA

Psi se táhnou za ní, nejistě se otáčejí zpátky k domu. Veronika je s nimi po dlouhé době na procházce a oni jsou z toho nervózní. Charlie zůstane stát na pěšině, pak se odkolébá pod strom, kde si lehne. Peggy příběhne k němu a ochranně se před něj postaví.

Veronika k lesu zamíří jen s labradorem Mikym, ten před ní vesele poskakuje.

Slunce jí pálí do očí, a tak si nasadí tmavé brýle. Hlava jí vedrem třesť. Cítí, jak jí po zádech stékají pramínky potu. Její tělo se chůzi brání, zakopne a včas se nevyhne větvi, která ji sekne do tváře.

Míjí vysoké borovice, a když se otočí, vidí celý kraj jako na dlani. Hlas v ní křičí, ať se vrátí, ať jde zpátky, ale ona zatouží podívat se na vodní hladinu, možná si i smočit nohy. Lékařka Klimešová jí to řekla jasně: Zaměř se na přítomný okamžik. A přesně to teď dělá. Pocítí v sobě vzdálené odhodlání, taková byla kdysi, odvážná, s chutí dělat to, co se jí zachce.

První zatopený lom je Šupák. Šedivé skály, jasně zelená barva borovic s jejich pryskyřičnou vůní a hluboká tmavá voda. Hned za ním je Lotuska s nádhernými lekníny na hladině. Překvapí ji, že už vykvetly. Většinou to bylo až začátkem července.

Naposledy tady byla, když zahlédla polonahou Zuzanu kráčející po okraji skal. A ta je teď zpátky, s Klárou zřejmě stráví celé léto a ona s tím vůbec nic nenadělá.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Až shoří voda.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.